

ת"פ 15177/10/13 - מדינת ישראל נגד יוסף מזור

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 15177-10-13 מדינת ישראל נ' מזור(עציר)

כב' השופטת מרב גרינברג
מדינת ישראל
בפני בעניין:

המאשימה

נגד

יוסף מזור (עציר)

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירה של התפרצות לדירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק.
2. ע"פ המתואר בכתב האישום, פרץ הנאשם לבית המתלונן, מר ענתר, ע"י הזזת חלון הסלון, ולאחר שסרק את הבית, גנב ממנו פריטים שונים, רכוש המתלונן, וביניהם מכונת גילוח ובגדים.
3. נסיבות האירוע נשוא כתב האישום תוארו על ידי בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, ואינני מוצאת מקום לפרט בעניין זה. עם זאת אזכיר, כי מעתקי טביעות אצבע של הנאשם נמצאו על צידו האחורי של חלון הסלון, ודגימות דנ"א שהופקו מדמו של הנאשם, נמצאו בחדר השינה ובחדר הארונות הפנימי הממוקמים בקומה השנייה של בית המתלונן. הנאשם אמנם לא חלק על ממצאים אלו, אך טען בתוקף, כי כניסתו לבית המתלונן נעשתה מכוונות טובות, כל שביקש היה לשוחח עם דיירי הבית ולהציע סיוע בעבודות השיפוץ, וזאת בנוסף לעבודת שיפוץ רחבת היקף שמבצע בבית סמוך. מיותר לציין, כי לא הוצגו כל ראיות על כך שעובד בסמוך לבית הנפרץ או על עצם עיסוקו כקבלן, כל שכן המתלונן שלל טענת הנאשם כי נערך שיפוץ בביתו. כמו-כן, במסגרת הכרעת הדין, דחיתי מכל וכל את גרסתו המתרצת עלייתו לקומה השנייה בבית המתלונן, כניסה לחדריהם הפרטיים של בני הבית וחיטוט בחפציהם בכך שגבר עליו "יצר הסקרנות" כהגדרתו, והוא שעמד מאחורי כניסתו לבית ומעשיו שם. (ראה הכ"ד, עמ' 4).

טיעוני הצדדים

4. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד בירס, מתחם העונש ההולם בתיק שבפנינו, הינו 12-36 חודשי מאסר

עמוד 1

לעבירת ההתפרצות לדירה, ומע"ת עד 6 חודשי מאסר לעבירת הגניבה. עוד הדגישה את חומרתן של העבירות, עברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל 28 הרשעות קודמות וריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח בגין מגוון עבירות. כמו-כן הפנתה לדבריו של הנאשם בתיקו הקודם, לחומרת העבירות (ע/4), ולפסיקה מתאימה. לבסוף, עתרה המאשימה להשית על הנאשם בגין עבירת ההתפרצות עונש מאסר בפועל משמעותי, ברף הגבוה, ולהפעיל במצטבר לו מאסר על תנאי בן 18 חודשים התלוי ועומד כנגדו, וכן להטיל עליו עונש נפרד בגין עבירת הגניבה ומאסר מותנה.

5. מן העבר השני, עתר ב"כ הנאשם למתחם ענישה הנע בין 6 חודשים למספר חודשים. באשר למאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם, ביקש להאריכו, ולחילופין להפעילו בחופף לתקופת המאסר שתגזר על הנאשם. עוד הוסיף כי מדובר בעבירת רכוש מן הרף התחתון ובגניבת רכוש שאינו יקר ערך. הפנה לגרסת הנאשם בעדותו לפיה נכנס לבית המתלונן לצרכי עבודה, "**אבל לא עמד בפיתוי. ככל הנראה נפל ומעד ברגעים אלו**" (שם, עמ' 44). עוד הציג פסיקה מתונה רלוונטית.

6. בהחלטתי מיום 22.01.14 דחיתי בקשת ההגנה להפנות הנאשם לתסקיר שירות מבחן אך אפשרתי לו לומר כל שעל ליבו במסגרת טיעוניו לעונש וכך היה. הנאשם הרחיב והאריך בדברו האחרון, כשהוא מפנה את בית המשפט לנסיבות חייו ולניתוק הכואב ממשפחתו ובעיקר ילדיו. עוד הוסיף, כי סובל מבעיה שהגדירה כ"סקרנות יתר" הגורמת לו לקחת או לגעת בכל דבר שרואה.

דין

קביעת מתחם העונש ההולם - כללי

7. על ההליך שבפני חלים עקרונות הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק. ע"פ הוראות אלו, העיקרון המנחה בענישה הינו עקרון ההלימה שפירושו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ובמידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בדרכו של עקרון זה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, תוך שהוא מתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע ומידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבותיה הקונקרטיות של העבירה. בשלב הבא, לאחר שנקבע מתחם העונש, ובית המשפט לא מצא מקום לחרוג ממנו לקולא או לחומרא, נקבע העונש הראוי תוך התחשבות בנסיבות העושה.

מתחם העונש ההולם - עבירות רכוש

8. במקרה דנן, הערך החברתי המרכזי שנפגע הינו ההגנה על רכוש הציבור. כניסה לביתו של אדם פוגעת אף בפרטיותו ומשליכה על תחושת בטחונו. לעיתים חווים בני משפחה שביתם נפרץ, תחושת חוסר ביטחון ואוזלת יד, העלולה ללוותם במשך תקופה ממושכת. לצד זה, וכפועל יוצא מכך, נפגע ערך חברתי נוסף שעניינו הגנה על שלום הציבור, כבר נקבע בפסיקה כי עבירות רכוש יכולות להסלים ולהוביל אף לשימוש באלימות כלפי אדם או רכוש, וגם על כך יש ליתן את הדעת.

9. יפים לענייננו דברי כב' השופט מלצר בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר"

דברים ברוח זו נאמרו גם בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה, מה שלא ניתן לומר ביחס לעונש שהושת על המשיב במקרה דנן..."

10. בעניינו, מידת הפגיעה בערך המוגן רבה. נקל לשוות מול עיננו את החוויה הקשה שעברה על המתלונן, קורבן הפריצה, שחזר לביתו ומצא שנפרץ כשעקבות הפורץ וטיפות מדמו טפטפו על רצפת חדר השינה שלו וחדר מגירות חדר הארונות. נקל לשער את עוגמת הנפש שחש כשמצא כי חלק מרכושו נגנב ואיננו. לא מצאתי אף מקום ליתן משקל לכך שדיירי הבית לא נמצאו בבית, הרי הנאשם, בעדותו, הסביר כי סבר שבני הבית נמצאים, עלה לקומה השנייה, נכנס לחדריהם, ורק לאחר שהגיע לחדר הארונות הפנימי הבין אחרת.

11. יתר על כן, אינני מקבלת טענת ב"כ הנאשם כי מדובר בפריצה אקראית. הנאשם שבפני עשה לו מנהג להיכנס לבתי אחרים מתוך 'יצר סקרנות' או 'יצר רע' או ש'לא יכול היה לעמוד בפיתוי'. כך או אחרת, בכל דרך שיבחר הנאשם להגדיר את מניעיו, לא הונח בפני במסגרת שמיעת הראיות בתיק ולו שמץ ראיה שעבד בסמוך או שהיה לו טעם לגיטימי אחר להסתובב בקרבת מקום, על כן אני סבורה כי עצם הגעת הנאשם, המתגורר דרך קבע בעיר אילת לאזור בית המתלונן, הייתה בכוונה לפרוץ ולגנוב.

12. בחינת מדיניות הענישה המקובלת בעבירות התפרצות לדירה וגניבה מלמדת כי במקרים דומים הושתו על נאשמים עונשי מאסר משמעותיים, הנעים בין 12-24 חודשים. כך לדוגמא, מתוך רשימה ארוכה של פסקי

א. רע"פ 8519/11 ויצמן נ' מדינת ישראל, (8.1.12)- הורשע בביצוע התפרצות לדירה וניסיון גניבה בצוותא והושת עליו עונש כולל של 20 חודשי מאסר, מהם 6 חודשי מאסר מותנה שהופעלו. רע"פ נדחה.

ב. ת"פ 1287/08 (שלום רמלה)- בעניינם של בן נתן וסבג, הורשעו הנאשמים בפריצה לדירה, ונדונו **למאסר בפועל בן 15 חודשים**. (לבן נתן הופעל אף מע"ת בן 10 חודשים כך שריצה סה"כ-20 חודש). (ערעורים שהוגשו נדחו- ראה לעניין זה עפ"ג 14923-11-08 ו-8266-11-08 בהתאמה).

ג. ת"פ 4698/07 (שלום ראשל"צ)- בעניינו של אהרון, הורשע בעבירה של פריצה וגניבה **ונדון למאסר בפועל בן 14 חודשים**. (עונשו הוקל במסגרת ערעור בשל מצבו הרפואי של בנו- עפ"ג 17182-06-09).

ד. ת"פ 1682/08 (שלום כ"ס)- מדינת ישראל נ' אליהו חמו. הורשע בפריצה וניסיון גניבה, נדון **למאסר בפועל בן 26 חודשים** (מהם 4 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו במצטבר). (ערעור נדחה- עפ"ג 1974-04-09).

ה. ת"פ 4427/08 (שלום ראשל"צ)-מדינת ישראל נ' אלירן ציון, נדון על עבירת פריצה וגניבה, למאסר בפועל בן שנתיים וכן הופעל במצטבר מאסר על תנאי, ובסה"כ-44 חודשי מאסר. (עונשו הופחת במסגרת ערעור ל-38 חודשי מאסר- עפ"ג 973-08-11).

ו. ת"פ 9018-05-10 (שלום ראשל"צ)- בעניינו של זקין, נדון ל-24 חודשי מאסר בגין פריצה וגניבה, חרף המלצת שירות המבחן. (עונשו הופחת ל-18 חודשי מאסר במסגרת עפ"ג 22988-01-11).

13. לפיכך, כמצוות תיקון 113 ובהתאם לנסיבות מעשי הנאשם, הנני קובעת כי מתחם הענישה ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשים. לא מצאתי מקום לפצל בין עבירת ההתפרצות לדירה ועבירת הגניבה כעתירת המאשימה. סבורני כי מדובר בעבירות השלובות האחת ברעותה, כניסת הנאשם לבית המתלונן נעשתה בכוונה לגנוב, ואילו גניבת הרכוש מתוך הבית מגשימה את מטרת הפריצה לבית.

14. בכל הנוגע לשיקולים המצדיקים סטייה מן המתחם לחומר או לקולא- עתירה לסטות לחומר מטווח הענישה משיקולי שלום הציבור לא נטענה כלל ע"י המאשימה, ומאידך, עתירת ב"כ הנאשם להארכת המאסר המותנה התלוי כנגד הנאשם, לא התבססה על שיקולי שיקום. על כן אין מקום לשיקולים אלו בענייננו.

15. בכל הקשור לקביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם יש ליתן משקל לנסיבות שאינן קשורות במעשה העבירה עצמו. הנסיבה המרכזית היא טיבו של העושה "לא הרי מי שנתפס לראשונה כהרי מי שגורר אחריו שובל ארוך של מעשים, והפך את הפגיעה ברכוש הזולת למעין מקצוע רחמנא ליצלן" (בש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל, 19.4.05). הנאשם שבפני בן 49, בצקלונו 28 הרשעות קודמות בעבירות שונות ומגוונות עוד מהיותו נער וכן ריצה מספר מאסרים ממושכים, האחרון ביניהם בן 18 חודשים בגין צירוף מספר רב של עבירות רכוש, סדרה של עבירות התפרצויות לדירות וגניבה (ת"פ 1656-09 שלום אילת- ע/4). כמו-כן הוטל עליו באותו התיק מאסר מותנה שהינו בר הפעלה בעניינו.

16. עיון בע/4 מלמד כי הנאשם שבפנינו רצידיביסט, המנהל אורח חיים עברייני מזה שנים רבות. דברי החרטה שהביע הנאשם שם ולפיהם הפנים את שעשה, לא יחזור לסורו ועושה הכל כדי לחזור למוטב התבררו עם הזמן, ולאחר ביצוע העבירות המיוחסות לו בתיק זה, ככתובים על קרח. דברי חלקות שנאמרים במתק שפתיים ואין מאחוריהם ולא כלום.

17. אורח חייו העברייני, עברו הפלילי המכביד וגרסת הבדים בה נתלה במהלך ניהול תיק זה עולים בקנה אחד עם התרשמותי השלילית מטיבו של הנאשם שאינו ירא מלחדור לביתם-מבצרם של אחרים, אינו חושש ממורא החוק ומנסה בדרכים פתלתלות למצוא צידוקים למעשיו. אין לי אלא להפנות לדבריו של הנאשם עצמו, בדברו האחרון, המצהיר "יש לי משהו שנקרא סקרנות יתר. כשאני מדבר על סקרנות יתר, לא יכול לראות דבר ולא לקחת או לנגוע, זה משהו שיש לי בעיה במוח או בהתנהגות שלי" (שם, עמ' 46) ובהמשך אף מגדיל עשות ומודה בעבירת הגניבה המיוחסת לו לאחר שטען בתוקף להד"ם, "מבחינת העבירה, השטות שלקחתי דברים שאין לי מה לעשות איתם, סתם לייצר את הרגע" (שם, עמ' 47)- אוי לאזניים שכך שומעות!.

18. יחד עם זאת, אין להתעלם מנסיבותיו של הנאשם, העובדה שבני משפחתו וילדיו התרחקו ממנו (שם, עמ' 47), ומשכו הארוך של המאסר המותנה שתלוי כנגדו, אם כי לא מצאתי מקום להיעתר לבקשת ב"כ הנאשם להאריך מאסר מותנה זה ולא הוצג בפני כל טעם של ממש המצדיק זאת.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים ובחנתי השיקולים לקולא ולחומרא, הנני סבורה כי דינו של הנאשם שבפני להיענש בחומרה, תוך מתן משקל מסוים למשכו של המאסר המותנה, וזאת בצד חיוב הנאשם בפיצוי המתלובן.

אשר על כן, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל בן 14 חודשים.

ב. מפעילה מאסר מותנה בן 18 חודשים אשר הוטל על הנאשם בת"פ 1656/09 בימ"ש אילת (כב' השופט רום) מיום 24.10.10 בחופף ובמצטבר כך שהנאשם ירצה **סה"כ 24 חודשי מאסר בפועל מיום** עמוד 5

מעצרו 2.10.13.

- ג. 12 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.
- ד. 6 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.
- ה. פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך 2000 ₪ לתשלום עד 1.6.14.
- ו. ניתן צו להשמדת המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בלוד תוך 45 יום.

ניתן היום, ה' אדר תשע"ד, 05 פברואר 2014, במעמד הצדדים.